

květen 2003

[Úvod](#), [Rady zkušeného ďábla](#), [Minutové nesmysly](#), [Minigalerie](#), [Okolnosti Ježíšovy smrti](#), [Blahopřejeme](#),
[Milada Slívová](#), [Dětský tábor Hostýn 2003](#), [Mše](#), [Zemřeli](#), [Děkujeme](#)

Milí přátelé,

měsíc květen byl odjakživa měsícem lásky, symbolem nového života. Tento měsíc je také tradičně zasvěcený Panně Marii. Mnozí z vás si jistě pamatujete na Májové pobožnosti, které se konaly ke cti Panny Marie hlavně v neděli. V mnohých farnostech u nás doma je tomu doposud.

Druhou neděli v květnu oslavujeme naše matky. Chtěl bych vám milé maminky popřát všechno nejlepší. Ať máte radost z vašich dětí a, pokoj ve vašich domovech. To co děláte pro svou rodinu není kolikrát ani oceněno, ani jakoby to nebylo vidět. Ale je tu Bůh, který vidí i ty věci skryté, oplakané a protrpěné. Je tady Matka Boží, která může být vašim krásným vzorem a přímluvkyní u Boha.

Drazí, víra vychovává člověka, aby viděl správně věci kolem a sám sebe jaký skutečně je. Pokrytectví je našim velkým nepřítelem. Jak to viděl sv. Linas?

*Při diskusi o pokrytectví vyprávěl svatý Linas bratřím o muži, který si na kostelní vývěsce přečetl nápis:
„Tenhle chrám je plný hříšníků, a proto vstupte a přidejte se.“*

I učinil tak. „Jenže dlouho tam nevydržel,“ pokračoval svatý Lynas, „protože nesnesl pomýšlení, že lidé kolem něj nežijí dle Kristova vzoru.

Chtěl, aby lhali – aby předstírali, že jsou svatí,“ dodal.

„A činili tak?“ zeptali se bratři.

„Ne, zaplat' Bůh!“ zvolal svatý Lynas.

„Tak se sebral a šel tam, kde to dělali.“

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje

Fr. Antonín

Stále jsi s námi, Ty sluncem oděná

Na naší cestě hřbitovní

Jsi začátkem i koncem, Jsi světlem kde je tma

Slza na ruce vraždění

Jsi výš nad krásu květu o Tvé podobě

Jsi níž než vězeň v cele

Jsi v křídlech písně o Tobě

Jsi dítětem v modlitbě neumělé

Jsi pevnou tvrzí válečného zděšení

Sama, a dravec odešel

V kamenech valených na nás Jsi ztišení

Jsi lípa za bzukotu včel

*Pastýřka ovcí jsi, znáš práci hospodáře
a v duších dětí budiš dobro, ničíš zlo
Rodičko mlčení, Jsi stále tichá záře
V naše sedmibolestno
Sodomou vedeš ven
Od plének Domku až po Golgotu
Ty neopouštíš nás
V kapličkách polních cest Jsi růžencem
Když v našem vydechnutí posledním
své Ave uklákáš.*

(F.D. Merth)

Rady zkušeného d'ábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtípný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený d'ábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi. Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Dábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

13. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

zdá se, že potřebuješ napsat dlouhý dopis, i když mi chceš sdělit něco prostého. Zkrátka a dobře: Tvůj člověk Ti proklouzl mezi prsty. Situace je velmi vážná a já skutečně nevidím důvod, proč bych se měl snažit Tě chránit před následky Tvé vlastní neschopnosti. Lítost a obnovení toho, co druhá strana nazývá „Milostí“, a v té míře, jak to popisuješ, pro nás znamená porážku prvního řádu. Je to jako druhá konverze – a pravděpodobně na hlubší úrovni, než byla ta první.

Měl jsi poznat, že ten dusivý mrak, který Ti zabránil napadnout pacienta, když se vracel od starého mlýne, je dobře známý úkaz. Je to Nepřítelova nejbarbaršější zbraň; obvykle se s ní setkáváme, když je Nepřítel v přímém kontaktu s pacientem, a to některý ze způsobů, které ještě nejsou zcela prozkoumány. Některé lidi ten mrak zahaluje pořad a my k nim vůbec nemáme přístup.

A teď se vraťme ke Tvým hrubým chybám. Jak sám píšeš, nejprve jsi pacienta nechal přečíst si knihu, která se mu skutečně líbila – ne proto, aby se o ní vtípně bavil se svými přáteli, ale jen proto, že se mu líbila. A pak jsi ho ještě nechal projít se ke starému mlýnu a tam si dát čaj – projít se přírodou, kterou má rád, a ještě k tomu samotného. Jinými slovy – popřál mu dvě skutečná a zjevná potěšení. Byls skutečně tak hloupý, že sis to nebezpečí neuvědomil? Charakteristickou vlastností Bolesti a Potěšení je to, že jsou neklamně skutečné, a pro toho, kdo je cítí, jsou tedy prubířským kamenem skutečnosti. Kdyby ses byl snažil přivést svého člověka do záhuby romantickou metodou (tím, že bys z něho udělal jakéhosi Childe Harolda nebo Werthera, ponořeného z neskutečných důvodů do sebelítosti), snažil by ses ho za každou cenu chránit před jakoukoli skutečnou bolestí; vždyť pouhých pět minut bolení zubů by mu ukázalo, jak jsou ty romantické bolesti nesmyslné, a celá Tvá strategie by vyšla najevo. Ale Ty ses snažil přivést svého pacienta do záhuby prostřednictvím Světa – tím, že sis mu za potěšení vydával malichernosti, horečný ruch, ironii a nákladnou nudu. Jak to, že Ti nedošlo, že skutečné potěšení mu v žádném případě nesmíš povolit? Nenapadlo Tě, že tadový protiklad zničí všechny ty nesmysly, kterým jsi ho pracně učil? A že ten druh potěšení z knihy a procházky byl vůbec ze všeho nejnebezpečnější? Že se z jeho citu sloupne ta kůra, kterou jsi vytvářel, a on pak bude cítit, že se vrací domů a do svého původního stavu? Tys v něm chtěl nejprve vzbudit pocit odcizení, abys ho pak oddělil od Nepřítel, a určitého pokroku jsi už dosáhl. Teď je to všechno ztraceno.

Já ovšem vím, že Nepřítel také chce, aby lidé opustili sami sebe, ale jinak. Vždycky si pamatuj, že On tu chamrad' skutečně miluje a že klade nesmyslně velký důraz na jedinečnost každého z nich. Když On jim říká, aby se vzdali svého „já“, žádá po nich jen to, aby překonali hluk své sobeckosti. Jakmile to dokážou, On jim vrátí celou jejich osobnost a ještě se chvástá (a obávám se, že právem), že když Mu zcela patří, stávají se sami sebou více než kdykoli předtím. Z toho plyne, že On sice má radost, když Mu obětují i svou nevinnou vůli, ale nesnáší, když se z jakéhokoli důvodu vzdalují své vlastní přirozenosti. A k tomu bychom je my měli vždycky pobízet. Nejvnitřnější záliby a instinkty jsou tou surovinou a výchozím bodem, kterými člověka vybavil Nepřítel. Pokud tedy člověka vzdálíme jeho přirozenosti, dosáhneme tím malého vítězství. Světový životní styl,

konvence a móda by měly nahradit dokonce i ty nejbezvýznamnější vlastní a skutečné záliby člověka. Já sám bych to dovedl až do krajnosti. Zásadně bych ze svého pacienta vykořenil každou silnou osobní zálibu, která není doopravdy hříšná, i kdyby to bylo něco tak banálního jako záliba v kriketu, filatelii nebo pití kaka. Uznávám, že na těch zálibách není nic ctnostního, ale je v nich jakási nevinnost, pokora a nesobeckost, a tomu já nevěřím. Člověk, který doopravdy a nesobecky užívá jediné věci na světě pro tu věc samotnou a je mu úplně jedno, co tome řeknou druzí, je předem vyzbrojen proti některým našim velice rafinovaným útokům. Vždycky se snaž, aby Tvůj pacient opustil ty lidi, jídlo nebo knihy, které má doopravdy rád, a místo nich hledal „nejlepší“ lidi, „správná“ jídla a „důležitá“ knihy. Znal jsem jednoho člověka, kterého před silným pokušením vyniknout ve společnosti chránila ještě silnější záliba v dršťkách s cibulí.

Ještě musíme uvážit, jak tuto katastrofu odčinit. Nejdůležitější je zabránit mu v činech. Pokud on nic neudělá, může o své lítosti přemýšlet, jak je mu líbo. Ať se v tom to hovado válí! Pokud chce, ať o tom napíše knihu; i tím se často dají zneškodnit ta semena, která Nepřítel zasadil do lidské duše. Ať dělá cokoli, ale hlavně nesmí jednat. Jeho zbožnost nám vůbec neublíží, pokud zůstane jen v jeho představách a náladách a pokud nepřipustíme, aby se dostala do jeho vůle. Jak jeden člověk kdysi řekl: opakováním se aktivní zvyky posilují, ale pasivní náklonnosti se oslabují. Čím častěji bude cítit a nejednat, tím méně pak dokáže vůbec jednat a tím méně pak bude dlouhodobě schopen něco cítit.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Jednou, když Mistr hovořil o hypnotické moci slov, kdosi vzadu v místnosti vykřikl? „Nesmysl. Když řeknu „Bůh, Bůh, Bůh“, budu snad božský? A když řeknu „hřích, hřích, hřích“, budu pak zlý?“

„Sedni si, ty parchante!“ řekl Mistr.

Ten člověk se tak rozlítl, že mu trvalo hezkou chvíli, než se mu vrátila řeč. Pak na Mistra spustil proud sprostých nadávek.

Mistr zkoušeně řekl: „Promiňte mi, pane, dal jsem se unést. Upřímně se za své neomluvitelné selhání omlouvám.“ Muž se hned uklidnil.

„Inu, zde máš odpověď: jedno slovo stačilo, abys div nevyletěl z kůže, a jiné, aby ses uklidnil,“ řekl Mistr.

Minigalerie našich krajanů

Pan František Daněk se narodil 7. února 1917 v Dolním Němčí. Tam také vychodil základní školu a na tzv. měšťanku chodil do nedalekého Hluku. Ve Zlíně vystudoval „Baťovu školu mladých mužů“. Potom pracoval ze svým otcem ve stavebnictví. Se svou ženou Marií roz. Tkadlečkovou se oženil po tříleté známosti v srpnu 1939 v Dolním Němčí.

Po svatbě narukoval do Vyškova, ale pak přišla německá okupace a všichni byli propuštěni domů. Musel odejít na nucené práce do Rakouska. Nemohl být doma když se mu narodila první dcera Božena (1939). Teprve po narození syna Josefa (1941) mohl zůstat pracovat doma. Pracoval v Lidové tvorbě. V roce 1944 se mu narodila dcera Růžena.

Mezi těmi kdo se schovávali před Němci, aby nemusel na nucené práce, byl nějaký pan František Mitáček. Byl to velmi známý malíř po celém okolí. Maloval především slovácké motivy. Téměř celé Dolní Němčí mu pomáhalo. Mezi nimi nechyběl ani pan František Daněk. Seznámili se spolu natolik, že když pan Daněk jel do Prahy pro nákup filmové techniky a pro povolení promítání, Fr. Mitáček jel s ním. Obchodník s filmovou technikou byl sběratelem obrazů. Ihned se dali do řeči a po dohodě, za dva obrazy od Mitáčka byla koupená celá promítací aparatura. Pan František promítal

filmy v Dolním Němčí až do roku 1948. V roce 1948 zvítězili v Dolním Němčí komunisti a při první vlně znárodnění panu Františkovi zakázali promítat. „Zbývala“ už jenom práce na poli, na statku jeho manželky. Pomalu se začalo v naší vlasti zatahovat.

V roce 1949 dostal pan František dopis od gen. Moravce, který formoval zahraniční odboj. V dopise byl žádán o spolupráci.

Pane Františku, co bylo vaším úkolem?

Generál Moravec mě pravděpodobně znal z kartotéky z Vyškova, kde jsem byl, jak už jsem řekl, asi měsíc na vojně. Z naší dědiny byl v Mnichově František Kohutek který dělal kurýra mezi českým pohraničím a Vídní. Hybler a Salát vlastnili velké statky zabrané po Němcích v pohraniční vesnici Čule. Tito, i když byli komunisti, pracovali pro mnichovskou skupinu. Do Čule jsem měl nosit informace. Především co se děje u armády, kdo je ve vedení, co se děje na okresních úřadech. Jak pracuje milice, jména velitelů milice atd. Také jsem zjišťoval vliv sovětských poradců. Navazoval jsem kontakty s důstojníky armády. Měl jsem velice dobrý kontakt s důstojníky olomoucké divize a s důstojníky z Hradce Králové. Přes kamarády jsem také měl dobrý přehled co se děje v milicích, které postupně ovládali všechno v továrnách.

Jak došlo k vašemu rozhodnutí odejít z vlasti?

V červenci roku 1950 došlo k velkému prozrazení. František Kohutek, i když neměl vstoupit na území republiky (jenom do pohraniční části) odjel místo Hyblera do Prahy předat peníze ženám důstojníků pracujících pro západ. Na zpáteční cestě byl zatčen a celá skupina byla v ohrožení. Komunisti ihned obsadili Hyblerův statek. Byli žně. Hyblerův otec časně ráno přijel pomáhat svému synovi. Když viděl statek obklíčený STB otočil se zpět a dal nám vědět, že jeho syn a celá rodina je zatčena. Ještě ten den jsme s dvěma dalšími opustili vlast.

Asi po dvou dnech se mě všechno rozleželo v hlavě a já jsem poznal, že jsem nechal doma ve velkém nebezpečí moji ženu s třemi malými dětmi. Měl jsem ji rád nedokázal jsem si představit život bez ní. Na vlastní riziko, bez dokumentů jsem se vrátil zpět do pohraniční vesnice Čule. Stará matka od Hyblera jela do Dolního Němčí vyrozumět moji ženu, že na ni čekám. Na druhý den jela moje žena jakoby na pouť na Hostýn. Ten den v noci jsme přešli spolu s ženou a třemi dětmi hranice do Rakouska. Ve vesnici na rakouské straně měli právě dožínky. Byli zde i ruští důstojníci a tak jsme museli být opatrní. Zpocení a unavení jsme nemohli jít do sálu za majitelem restaurace, který byl našim spolupracovníkem. Uviděl jsem jedno otevřené okno, mělo to být okno pokoje pro hosty v restauraci. Hodil jsem tam svoji děti a sám jsem pak v pokoji převlékl do čistého. Odešel jsem za majitelem. Když jsem mu oznámil kde jsme, majitel zbledl, byli jsme v pokoji kde byli ubytováni ruští důstojníci. Ještě štěstí, že hráli karty. Okamžitě nás přestěhoval. Druhý den jsme přešli autobusem do Vídně, do americké zóny. Děti v autobusu spali a tak pominulo nebezpečí že nás prozradí češtinou. Po pěti týdnech ve Vídni jsme byli převezeni vojenským letadlem do Mnichova. Emigrační zákon 3C vypršel a tak jsme čekali na nový zákon 2D, abychom se dostali do USA. Přešli jsme do tábora do Norimberku. V táboře jsme byli spolu s vyhnanými sudetskými Němci. Asi po roce jsme odpluli americkou lodí General Taylor z německého přístavu Bremen do New Yorku. America Fond nám našel práci a ubytování. Se třema dětmi to však bylo velmi těžké. Ubytování bylo velmi špatné.

Co vás mile, a naopak nemile překvapilo, když jste poprvé vstoupil na americkou půdu?

Nadšeně jsme přijeli do New Yorku. Brzy jsme všad poznali, že jsme bezcenní, pracovali jsme za 1\$ na hodinu. Naše česká a slovenská čtvrt byla na Mahattanu na 1. Avenue zhruba mezi 75. a 65. ulicí. Zde se mluvilo česky byly tam naše obchody a restaurace. Velmi mě zarazilo, že někteří starousedlíci se divili proč utíkáme z Československa. Vždyť tam bude za chvíli velmi dobře, protože tam jsou komunisti. Bylo to něco nepochopitelného.

Naopak mám velmi dobré vzpomínky na kostel Our Lady of Perpetual Help na 61. ulici kde nás velmi dobře přijali a pomáhali celé mé rodině. Tam jsme měli pěvecký sbor, scházeli jsme se s našimi poslanci s ministrem Procházkou, Tygridem, Koželuhovou a dalšími každý měsíc. Moje děti mohly

bez velkých poplatků navštěvovat katolickou školu.

Po těžkých začátcích nakonec pan František začal pracovat u NYC Library kde byl několik roků prezidentem unie. V roce 1957 si postavil dům v Astorii a tam se mu narodil nejmladší syn Frank. V tomto domě bydlí se svou ženou až dodnes.

Pan František četl Boží Slovo v našem krajanském kostele přes třicet let. Rozhodl se předat tuto službu

mladším. Chtěl bych mu touto cestou poděkovat za všechno co pro komunitu vykonal.

Okolnosti Ježíšovy smrti

Jednou z největších záhad je tzv. turínské plátno, které stále žárlivě střeží své tajemství. Tento pohřební rubáš se poprvé objevil v roce 1360. O necelých 150 let později o vlásek unikl zkáze, když ho málem zničil požár. Od roku 1578 se nachází v Turínu. Zájem celého světa probudilo plátno až v roce 1898. Tehdy si fotograf všiml, že na negativu se na něj z plátna dívá tvář vousatého muže.

Odborník Paul Vignon nález komentoval slovy: "Pohřební plátno je negativ, na který se zázračně otiskla tvář Ježíše Krista." Potvrdil tak slova papeže Julia II., který už v roce 1503 prohlásil: "Jde o plátno, ve kterém byl zabalen Spasitel během pobytu v hrobce."

Podrobnému zkoumání bylo plátno podrobeno v roce 1979, kdy vědci využili elektronový mikroskop a analyzovali barvy. Pod vedením Waltera McCrona bylo určeno i stáří plátna pomocí metody rozpadu radioaktivního izotopu uhlíku C 14. Vědci skončili se skeptickým závěrem: "Plátno vzniklo v roce 1355 jako pokus církve získat svatou relikvii, která by přilákala poutníky."

Verdikt byl však zpochybněn už v roce 1996, kdy se do boje vrhli vědci s dokonalejšími technologiemi. Zjistili, že látka obsahuje rostliny, které se vyskytovaly v době Kristova ukřižování v oblasti Jeruzaléma. A také zpochybnili výsledky předchozího bádání. Datování pomocí izotopu uhlíku C 14 totiž nelze používat tam, kde působil žár. A plátno přece kdysi málem shořelo! Podle nejnovějších poznatků je tedy skutečně, že látka je stará dva tisíce let!

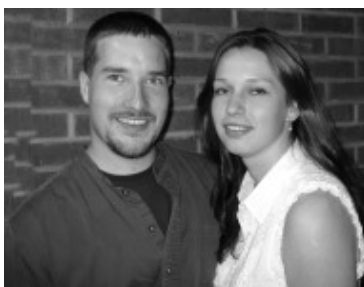
Vladimír Štěpánek z pravoslavné církve, náš přední odborník na ikonografii, na téma Turínského plátna říká: "Západní církev se k jeho pravosti nikdy jednoznačně nevyjádřila, ale na křesťanském východě je mnohem větší úcta k ikonám - tedy k obrazům svatých, Panny Marie a především Krista. Podle tradice je Turínské plátno tzv. "veraikonem", tedy pravou ikonou, kterou Kristus po smrti zanechal."

V Česku je podobných artefaktů pomálu. Například v broumovském klášteře nebo v kostele v Podolí u Brna jsou kopie turínského plátna. Především ta broumovská má zajímavou historii. Byla vyrobena v roce 1651 a opatovi Matouši Sobkovi ji před staletími věnoval turínský arcibiskup Julius Cesar Bergirius. Darovací listina je dnes jediným důkazem, že jde o pravou kopii a ne lacinou turistickou cetku! (převzato z Blesku: Jan Jukl, Ondřej Škoch)

Blahopřejeme:

Na velikonoční vigílii byl pokřtěn Kamil Vojar. Kamil odešel do USA za svým otcem asi před dvanácti lety. Seznámil se s Joys, s kterou plánují svatbu letos v létě. Kamil se narodil v České Lípě, v kraji kde se komunistům téměř podařilo vymítnout víru. Základy víry mu předávala jeho babička. Po několika měsíční přípravě byl přijat do společenství církve.

Celá komunita mu přeje sílu Duch Svatého a radost z poznání Ježíše Krista.

***This day I will marry my best friend,
the one I laugh with, live for, love.***

Neděle 27. dubna byla dnem svatebním pro

Věru Dulovou a Petra Combs.

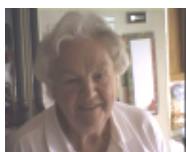
Svátost manželství si udělili v kostele Corpus Christi v Mineole.

Boží láska ať je uprostřed vás po celý život. Vaše děti ať jsou vaší radostí radostí a přátelé ať najdou vždy u vás otevřené dveře a pomoc.

Za celou komunitu v Astorii přeje

*Měsíc květen bude důležitým pro naše nejmenší.
K prvnímu svatému přijímání přistoupí:
Anička Fojtíková 4. května. Elizabeth, NJ.
Michealangelo Krupka Janík 3. května. Queens, NY.
Jakub Hnízda 4. května. Manchester, MD.
Blahopřejeme, a prosíme Boha,
aby jim první nadšení vydrželo co nejdéle.*

Milada Slívová se dožívá 3. května osmdesát let.

Paní **Milada Slívová** se narodila v Borském sv. Mikuláši na Slovensku. Ještě jako dítě, roku 1927, odjela s rodiči do Kanady. Tam bydlela v Montrealu. Pracovala na československém konzulátě. Po válce byla asi dva roky Praze. Když přišel komunistický převrat odešla zpět do Kanady. V roce 1950 se vdala za pana Franka. Paní Milada byla dlouhá léta činná v Sokole. Téměř deset let byla náčelnicí Sokola v Montrealu. V roce 1961 se přestěhovala celá rodina do

USA. Krajanská rodina velice ráda vzpomíná na výlety, které každoročně pořádali ke Slívům do Catskill. V krásném prostředí hor našli vždy pohostinou náruč. Paní Milada říká, že ani nemůže věřit, že ten život tak rychle běží. Milá paní Milado jménem celé Krajanské rodiny Vám přeji hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let.

Fr. Antonín

Dětský tábor Hostýn 2003

Asociace Hostýn pořádá dětský tábor pro děti od 7 do 14 let u St – Calixte, 100 km od Montrealu. První turnus bude od 28. června do 12. července a druhý od 13. července do 27. července. Cena: 390 Can\$. Informace podá Stanislava Hlavová, Tel. (514) 362 0155; E-mail: stania@sympatico.ca , nebo Josef Maxant, Tel. (450) 923 4159; e-Mail: health.vifad@sympatico.ca

Mše svaté 1. – 31. května 2003 + neoznámené minule

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
05-Apr-03	Za zemřelého otce Ludvika Poláška	Marek Polášek s rodinou
14-Apr-03	Za Ondřeje Sobčáka	Mary Vnučák
16-Apr-03	Za Josefa Šifarika	Mary Vnučák
17-Apr-03	Za Pavola Habeka	Athonia Habek
19-Apr-03	Za Krajanskou rodinu	
21-Apr-03	Za Juliusa Habeka	Anthonia Habek
23-Apr-03	Za Helenu Šifarik	Mary Vnučák
25-Apr-03	Za Mariu Habekovu	Athonia Habek

28-Apr-03	Za zdraví pro Josephin Orgon	Marek Polášek
30-Apr-03	Za Gretchen Yoffa	Anna Benáčková
01-May-03	Za Vladimíra Šulka	rodina Sedláčková
02-May-03	Za Aloise Horáčka	rodina Sedláčková
04-May-03	Za celou rodinu z obou stran	Anna Benáčková
08-May-03	Za Boženu Zahradníkovou	A.Benáčková, J.Marešová
09-May-03	Za Boženu Zahradníkovou	Mary A. Otruba
10-May-03	Za Ing.Arch. Karla Zedníčka	rodina Sedláčková
11-May-03	Za zemřelého Zdeňka Rutara	rodina Sedláčková
12-May-03	Za Gretchen Yoffa	rodina Bláhova
14-May-03	Za Boženu Zahradníkovou	rodina Bláhova
15-May-03	Za zdraví pro rodinu Hlinkovu	rodina Hlinkova
16-May-03	Za Krajanskou rodinu	
17-May-03	Za Annu Otruba	Mary A. Otruba
18-May-03	Za rodiče Bláhovy a příbuzné z obou stran	rodina Bláhova
19-May-03	Za Leslie Kerkapoly	Blažena A. Stránská
21-May-03	Za zemřelého J.V. Kutila	Věra, Pavel a Petr
22-May-03	Za Boženu Zahradníkovou	Libuše a Martin Královi
23-May-03	Za Františka Koutenského	CS club Manhasset
25-May-03	Za Krajanskou rodinu	
26-May-03	Za Boženu Zahradníkovou	CS club Manhasset
28-May-03	Za zemřelého manžela Václava Seiberta (2. manželka Vlasta Seibert výročí)	

Po velmi dlouhé nemoci dobojovala dne 10. dubna 2003 svůj pozemský život paní Božena Zahradníková. Narodila se 1. června 1936 ve Větrném Jeníkově. Velmi slavný den pro ni byl 16. červenec 1963 kdy se provdala za Arthura Zahradníka v kostele Panny Marie Týnské v Praze. Potom ze svým manželem odjeli do USA. Velmi pomáhala v kostele v Astorii, zvláště při distribuci ZVONU. Byla velmi zbožná a do poslední chvíle svěchovala v modlitbách všechno do rukou Božích.

V úterý 15. dubna jsme se s ní rozloučili naposled. O modlitbu prosí a děkují všem za účast na pohřbu manžel Arthur sr., děti, Janet, Emily a Arthur jr. s rodinami a sestra Kamila s rodinou.

Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí.

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Milada Štastná, rodina Minaříkova, Cyril Příkazský, rodina Daňkova, Mary Vnučák, Veronika Štenkova, Anna Benáčková, Miroslav & Ingrid Chybik, Blažna A. Stránský, Mary N. Pešek

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci květnu slaví narozeniny:

Martin Vrbka 1. května, **Milada Slívová 3. května**, Alena Adamcová 6. května, Arthur Zahradník 7. května, Gabriela Lehm ml. 8. května, Anna Fojtíková 9. května, Marie Tomečková, 10. května, Petr Dostálek 10. května, Ida Spiskova 10. května, Martin Král 11. května, David Zeman MD 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Miroslav Zavadil 21. května, Eva Vacenovská 21. května, Ingrid Chybíková 25. května, Michaela

